

Sygn. akt I ACa 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SA Magdalena Pankowicz SO del. Dariusz Małkiński (spr.)
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko **J. Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 14 października 2014 r. sygn. akt VII GC 84/14

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie I i II w ten sposób, że zasądza od pozwanego J. Z. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 84.115,20 (osiemdziesiąt cztery tysiące sto piętnaście i 20/100) zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 26.04.2013 r. do dnia zapłaty;**

b) **w punkcie III w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.712,37 (cztery tysiące siedemset dwanaście i 37/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.260 (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej w tym kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanemu J. Z. z pozwem o zapłatę kwoty 86.074,91 zł, z odsetkami ustawowymi od kwot: 17 874,17 zł, 16.039,74 zł i 2 161 zł od dnia 26 kwietnia 2013 roku i odsetkami umownymi od kwoty 50 000 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 26 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w łącznej wysokości 4712,37 zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt: VI Nc-e 960478/13 nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględnił w całości żądanie powoda.

Pozwany w sprzeczności od nakazu zapłaty zażądał oddalenia powództwa. Wskazywał, iż powód nie wykazał, by uiszczył wynagrodzenie za nabytą w drodze cesji wierzytelność dochodzoną od niego i podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy w wyroku z dnia 14 października 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 54.918, 20 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 26 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.003,50 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu (pkt III).

Orzeczenie to zapadło na gruncie zaprezentowanych niżej ustaleń faktycznych i prawnych.

Wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z niespłaconej przez pozwanego wierzytelności z tytułu umowy kredytu obrotowego odnawialnego w walucie polskiej z dnia 4 marca 2008 roku nr (...), której to umowie w systemie bankowym został nadany numer (...). Została ona zawarta pomiędzy pozwanym a (...) z siedzibą w W.. Na jej mocy (...) udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 50 000,00 zł, na czas określony od dnia 4 marca 2008 roku do dnia 3 marca 2009 roku. Aneks nr (...) umowa została przedłużona na okres od dnia 4 marca 2009 roku do dnia 3 marca 2010 roku.

Pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy i nie spłacił zaciągniętego kredytu. Pismem z dnia 18 maja 2010 roku (...) wezwał go do spłaty zadłużenia głównego oraz odsetek i pozostałych kosztów a następnie dnia 3 września 2010 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...), w którym wskazał, iż wymagalne zadłużenie pozwanego jest sumą: 50 000,00 zł z tytułu niespłaconej kwoty kapitału, 1456,64 zł z tytułu odsetek przedwindykacyjnych liczonych do dnia 6 maja 2010 roku, 3260,27 zł jako należności stanowiącej odsetki umowne liczonej według stopy procentowej 20 % w stosunku rocznym od dnia 7 maja 2010 roku do dnia 2 września 2010 roku, oraz 201,29 zł stanowiących pozostałe koszty obsługi niespłaconego zadłużenia.(...) wskazał także, iż pozostałe należne mu odsetki od dnia 3 września 2010 roku będą naliczane od kwoty 50 000 zł w wysokości 20% w stosunku rocznym.

W piśmie z dnia 3 września 2010 roku (...) wystąpił do Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej o nadanie wystawionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 17 września 2010 roku Sąd Rejonowy nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) – ograniczając odpowiedzialność pozwanego do kwoty 75 000 zł.

W dniu 9 grudnia 2011 roku (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności wynikającej z umowy kredytu obrotowego odnawialnego udzielonego pozwanemu w dniu 4 marca 2008 roku. Zgodnie z § 3 cesji zbywca sprzedał nabywcy wierzytelności wraz z wszelkimi zabezpieczeniami wymienionymi w załączniku nr 1 do umowy oraz z wszelkimi innymi prawami z wierzytelnościami i zabezpieczeniami związanymi, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, koszty i kary. Załącznik nr 1 do umowy cesji pod poz. 2807 wymieniał wierzytelność przysługującą (...) w stosunku do pozwanego. Różnica w numeracji umowy (por. rubryka 5 załącznika nr 1, gdzie wskazano, że numerem umowy jest numer (...)) wynikała z zapisów systemu bankowego. Nie budziło jednak wątpliwości Sądu, że mimo różnic w numeracji umowy, w sprawie mamy do czynienia z jednym skonkretyzowanym stosunkiem zobowiązaniowym wynikającym z umowy kredytowej zawartej przez pozwanego z (...) (cedentem) w dniu 4 marca 2008 roku.

Umowa cesji wywarła swój prawny skutek w dniu 14 grudnia 2011 roku, kiedy w piśmie z dnia 25 stycznia 2012 roku pozwany został poinformowany przez cedenta o sprzedaży wierzytelności przysługującej Bankowi w stosunku

do dłużnika, zaś dnia 26 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 72 697,78 zł, czemu ten nie zadośćuczynił.

Zgodnie z art. 509 i nast. k.c., przelew wierzytelności dochodzi do skutku w drodze umowy między zbywcą (cedentem) a nabywcą (cesjonariuszem) wierzytelności, czyli w drodze umowy przelewu wierzytelności. Od zasady, że umowa przelewu wierzytelności wystarcza do przeniesienia wierzytelności, dopuszczalne są jednak wyjątki. Mogą one wynikać z przepisów szczególnych, np. zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 12 stycznia 2009 r. art. 92c ustawy Prawo bankowe, przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabywał wierzytelność; zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności (ust. 1). Niezależnie od tego bank był obowiązany w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy przelewu powiadomić pisemnie dłużnika o przelewie wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, albo na fundusz sekurytyzacyjny (ust. 2).

Wymagania przewidziane tym przepisem, zostały w analizowanej sprawie spełnione. W aktach znajdują się bowiem stosowne oświadczenia dłużnika.

Poza wymienionymi obostrzeniami, skuteczność umowy przelewu wierzytelności nie została uzależniona od innych wyspecyfikowanych wymogów. W szczególności podkreślić należy, iż wymaganie pozwanego, by powód wykazał fakt zapłaty wynagrodzenia za przelewana wierzytelność, nie stanowi przesłanki skuteczności przelewu wierzytelności banku na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego.

Wystąpieniu przez nabywcę wierzytelności z żądaniem zasądzenia roszczenia, wynikającego z umowy kredytowej, którą pozwany zawarł z Bankiem nie stoi na przeszkodzie fakt, iż przedmiotowe roszczenie zostało już uprzednio objęte bankowym tytułem egzekucyjnym. Nie budzi też wątpliwości okoliczność skuteczności umowy przelewu wierzytelności, mimo iż w sprawie wystąpiła sytuacja, w której cedujący (...) nadal dysponuje tytułem egzekucyjnym zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Przepisy kodeksu cywilnego nie uzależniają jednak ani ważności, ani skuteczności umowy przelewu wierzytelności od pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego nadanego zbywcy wierzytelności. Sytuacja, w której mogą w obrocie prawnym funkcjonować dwa tytuły wykonawcze dotyczące tej samej wierzytelności nie jest prawidłowa, jednak negatywnym skutkiem takiego stanu rzeczy zapobiega żądanie - na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. - pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, niepubl.).

Należy podkreślić, iż do takiego swoistego zbiegu tytułów dochodzi dlatego, że wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko ten podmiot do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Nikt inny takiej klauzuli nie może uzyskać na swoją rzecz, wobec czego w przypadku nabycia wierzytelności banku przez wierzyciela nie posiadającego takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie, w którym wskazuje się, że niedopuszczalne jest nadanie na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, Lex nr 106565). Dlatego też, w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności niezbędne jest wystąpienie przez niego z pozwem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie.

Umowa cesji była ważna i skuteczna. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Co oznacza, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przeszedł na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który został wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, który wiązał go z dłużnikiem, a więc stosunek zobowiązaniowy nie uległ zmianie, natomiast

zmieniła się osoba wierzyciela. Cesjonariusz nabywa bowiem wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu (w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia). Z wierzytelnością zatem przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyroku z dnia 11 grudnia 2009 r. (V CSK 184/09, LEX nr 553748) Sąd Najwyższy przyjął, że zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wierzytelność przechodzi na nabywcę ze wszystkimi właściwościami, przywilejami i brakami. Z tych też względów, Sąd odniósł się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Jeżeli bowiem zbywana wierzytelność byłaby wierzytelnością przedawnioną, to pozostałaby taką także w obecnym stosunku podmiotowym. Przelew wierzytelności nie powoduje bowiem zmiany zobowiązania i nie może pogorszyć sytuacji dłużnika, który dalej ma obowiązek świadczenia tylko tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy.

Termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 3 lata, zgodnie z treścią art. 118 k.c., który w takim wymiarze określa okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak określony termin przedawnienia, podlega ogólnym regułom dotyczącym biegu terminu przedawnienia, w szczególności może on ulegać zawieszeniu i przerwaniu. Przerwy w biegu tego terminu mogą powodować zdarzenia, o jakich stanowi art. 123 § 1 k.c., między innymi wystąpienie przez wierzyciela z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności albo o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. To, czy pierwsze z wymienionych zdarzeń stanowić może o przerwie w biegu terminu przedawnienia, było wcześniej przedmiotem licznych kontrowersji, obecnie jednak kwestia ta nie budzi wątpliwości i powszechnie akceptowana jest w orzecznictwie sądowym (por. uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03 (OSNC 2005/4/58), wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, LEX nr 284135, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, LEX nr 1125087).

W konsekwencji należało podzielić argumentację powoda, iż bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę, który rozpoczął się w dniu 4 marca 2010 roku (do 3 marca 2010 roku pozwany zobowiązany był do spłaty udzielonego kredytu) uległ przerwaniu najpóźniej w dniu 17 września 2010 roku, kiedy to Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wydał postanowienie, którym uwzględnił wniosek Banku (cedenta) o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. także wyrok SN z dnia 4 października 2012 roku, I CSK 90/12, LEX nr 1250551). Przedmiotem wniosku w sprawie o sygn. akt I Co 1139/10 o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu była kwota 54.918,20 zł. i w tym zakresie, zdaniem Sadu Okręgowego, doszło do przerwania biegu przedawnienia. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się bowiem, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje w granicach żądania wniosku (por. np. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, Lex nr 1493992). Zatem bieg przedawnienia w tym zakresie rozpoczął się ponownie w dniu 18 września 2010 r. (art. 124 § 1 i 2 k.c.). Powód z roszczeniem o zapłatę wystąpił zaś w dniu 26 kwietnia 2013 roku, zatem na ten dzień należność w kwocie 54.918,20 zł. nie uległa przedawnieniu. W pozostałym zakresie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia, co umożliwiła pozwanemu uchylenie się od jego spełnienia (art. 117 § 2 zd. 1 k.c.).

Sąd Okręgowy nie podziela argumentu pozwanego, iż przerwa w biegu terminu przedawnienia mogła odnieść skutek wyłącznie w stosunku do Banku (cedenta), ponieważ cesjonariusz wstąpił w ukonstytuowaną wierzytelność Banku i z mocy prawa przejął wierzytelność w stanie w jakim znajdowała się ona w chwili cesji. W istocie powód, powołując się na zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, odnosi się do czynności podjętych już przez cedenta – on jednak tylko je przywołuje, nie jest zaś ich kreatorem i sprawcą, bo w istocie inicjatorem tych działań nie mógłby być, bowiem jako podmiot nie będący Bankiem nie mógłby wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielienia z uwagi na wynik sprawy. Sąd uznał, iż powód wygrał spór w 64%. Na należne mu koszty postępowania składała się: opłata sądowa w wysokości 1.076 złotych, a także koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 złotych ustalona stosownie do treści części IV

załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. nr 225, poz.1635 ze zm.). Uwzględniając procentowy wskaźnik, w jakim powód wygrał proces, Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 3 003,50 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód (...) (...) w W. i zarzucił orzeczeniu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez uznanie, iż przedmiotem wniosku w sprawie o syg. akt: I Co 1139/10 o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu była tylko kwota 54 918,20 zł, podczas gdy wniosek obejmował również zasądzenie dalszych przyszłych odsetek karnych w wysokości zmiennej stopy oprocentowania obowiązującej w okresie utrzymania się zaległości,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 117 § 2 zd. 1 k.c. poprzez uznanie, iż roszczenie w kwocie 54 918,20 zł nie uległo przedawnieniu, w tym kwota kapitału 50 000,00 zł, zaś w pozostałym zakresie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia podczas gdy roszczenie w kwocie 29 197,00 zł tytułem odsetek karnych (tj. suma kwoty 13 157,26 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela na dzień 14.12.2011 r. + kwota 16 039,00 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez obecnego wierzyciela od dnia 15.12.2011 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie) przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego; skoro więc nie przedawniło się roszczenie główne, odsetki karne również nie uległy przedawnieniu, wobec czego niemożliwe jest uchylene się pozwanego od jego spełnienia

W świetle wyżej przedstawionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- a) kwoty 29 197,00 PLN wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- b) kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji według norm przepisanych,
- c) kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie w całości.

Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.), zaś termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). Odsetki traktować należy jako świadczenie okresowe i co do zasady dotyczy ich trzyletni okres przedawnienia. Roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie uzyskuje z chwilą powstania byt niezależny od długu głównego i ulega przedawnieniu według własnych reguł, a więc osobno za każdy dzień opóźnienia, w związku z czym może być dochodzone również po upływie przedawnienia roszczenia głównego, przy czym w wypadku podniesienia przez dłużnika skutecznego zarzutu przedawnienia, odsetki podlegają uwzględnieniu tylko za okres do chwili przedawnienia roszczenia głównego (por. S.N. w: uchwale z dnia 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNCP 1996, nr 3, poz. 31, wyroku z dnia 19 stycznia 1990 r., IV CR 294/89, OSNCP 1991, nr 2-3, poz. 33 i wyroku z dnia 19 maja 2005 r., V CK 445/03, Lex nr 277889).

Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodzić się należy z utrwalonym w doktrynie prawa cywilnego poglądem, wedle którego przez wymagalność roszczenia powinno się rozumieć dzień, w którym dłużnik może (i powinien) spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania, zaś z drugiej strony wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił zadość jego roszczeniu (por. B. Kordasiewicz w „Systemie prawa prywatnego”, t. 2, s. 574 i J. Ignatowicz w „Systemie prawa cywilnego, t. I, s. 814).

W świetle umowy łączącej pozwanego z (...) w W., z dnia 4.03.2008 r. nr (...), pozwany jako kredytobiorca zobowiązany był spełnić swoje świadczenie do dnia 3.03.2009 r. (k. 52). Termin ów został przedłużony w aneksie z dnia 3 marca 2009 r., do dnia 3.03.2010 r. (k. 55). Z uwagi na niespełnienie warunków umowy przez kredytobiorcę (...) wezwał go dnia 18.05.2010 r. do zapłaty zadłużenia wymagalnego w dacie sporządzenia pisma, a mianowicie: kapitału w

kwocie 50.000 zł, zwykłych odsetek umownych zapadłych do dnia 17.05.2010 r. w kwocie 1.292.18 zł, odsetek od salda niedozwolonego na sumę 465,75 zł, kosztów monitu w kwocie 25,65 zł i odsetek karnych naliczanych od dnia, w którym powinna nastąpić spłata (vide § 12 ust. 1 umowy) na sumę niesprecyzowaną w wezwaniu (k. 59). W chwili wystąpienia przez Bank do Sądu klauzulowego, co nastąpiło po 3.09.2010 r., zadłużenie, głównie w części obejmującej odsetki karne, wzrosło do sumarycznej kwoty 54.918,20 zł i bezspornie wierzytelność ta nie była w jakiegokolwiek części przedawniona, zaś wszczęcie postępowania klauzulowego dodatkowo przerwało rozpoczęty wcześniej i nieukończony bieg terminów przedawnienia dla roszczeń wymienionych w bankowym tytule egzekucyjnym (k. 68).

Sąd Apelacyjny podziela w tym miejscu przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 187) i opartą o poglądy judykatury wykładnię art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i art. 124 § 1 k.c. w kontekście znaczenia złożonego wniosku klauzulowego jako czynności prowadzącej do przerwania biegu przedawnienia. Wątpliwości Sądu odwoławczego nie budzi również skuteczność nabycia wierzytelności w/w (...) przez powoda w tej sprawie. Pozew o zapłatę został złożony przez stronę powodową dnia 26.04.2013 r. i data ta, jako określająca moment ponownego przerwania biegu przedawnienia roszczeń dochodzonych w sprawie, wyznacza horyzont czasowy podniesionego w sprzecznie pozwanego zarzutu przedawnienia i oceny tego zarzutu przez Sądy obu instancji.

Bezspornie okres, który upłynął od momentu wszczęcia postępowania klauzulowego do chwili złożenia pozwu w niniejszej sprawie nie przekroczył granicy trzech lat, a więc nie doszło do przedawnienia któregokolwiek z roszczeń zapisanych w bankowym tytule egzekucyjnym, co słusznie podkreślił Sąd I instancji. Nie sposób jednak zaakceptować prezentowanego przez ten Sąd stanowiska o przedawnieniu roszczeń odsetkowych niezapisanych w powyższym tytule, a dochodzonych w pozwie.

Odsetki, o których mowa wyżej należą do grupy odsetek karnych zapadających w okresie od dnia 4.09.2010 r. do dnia złożenia pozwu (26.04.2013 r.). Specyfika tego roszczenia wiąże się z wymagalnością odsetek, która jest odmienna dla poszczególnych dni odsetkowych i wyznacza odmienny rytm biegu terminu przedawnienia dla każdej dobowej transzy odsetkowej. Z tej przyczyny termin przedawnienia najstarszych odsetek z analizowanej grupy, zapadłych dnia 4.09.2010 r., upłynąłby dopiero dnia 4.09.2013 r., ale skutek ów został zniweczony, na zasadzie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., poprzez złożenie przedmiotowego pozwu. Kolejne dzienne transze odsetkowe zapadały w datach późniejszych i dlatego również nie mogą być ocenione jako przedawnione.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy zgłoszone w apelacji powoda zarzuty naruszenia w skarżonym wyroku art. 123 k.c. i art. 117 k.c. za uzasadnione, co sprowokowało Sąd Apelacyjny do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c., w pkt 1 jego wyroku.

O kosztach postępowania w obu instancjach postanowiono (pkt 1 b i pkt 2) w zgodzie z art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., a ponadto w zw. z § 6 pkt 6 (I instancja) oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 (II instancja) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).